

Հովհաննես Թումանյան

Օր. Բ.-ին

Դու արտասովոր ես, և քո ծանրավիշտ
Սրտից լճացած արցունքի տակից
Փայլում է միտքը բոցոտ աչքերիդ
Խելոք տրտմություն և քնքուշ թախիծ.

Եվ այդ առավել վեհ ու սիրուն է,
Թեև անպամած գիշերվան գրկում
Փայլակն էլ շողում և ցոլանում է
Խաղաղ ջրերի խորին հատակում:

1892